

ni opazil nikogar, je pogumno stopil v lopo.

„Ha, sedaj bi bilo pa dobro iti pogledat in poslušat, kaj bodeta govorila!“ je rekel Gojnik pa je prav kakor prejšnje leto, ko je pazil na Slavomira, šel neopažen iz hiše, preplezal zid na vrt in se priplazil v grmičje v bližino lope. In kaj je videl?

V lopi sta sedela knezovič rujanski in knežnja Viljenica pri mizici drug drugemu nasproti. Desnici sta si imela podani in skle-

njeni črez mizico, zaljubljeno sta si gledala v oči in tiho šepetala. Kaj sta si pripovedovala, Gojnik ni mogel razumeti; toliko je pa že uvidel, da je to nežno-ljubeznivo šepetanje ljubeče se in o zlati prihodnosti govoreče mlade dvojice. „Hm, kaj bi rekel nadknez Gotšalk, ko bi videl in vedel, kar jaz vidim in vem!“ je z nekakim srčnim zadovoljstvom govoril Gojnik. A tisti večer je videl in izvedel še več zanimivega in žalostnega za Gotšalkovo srce. (Dalje.)

CVETKO SLAVIN:

MOJA ZVEZDICA.

Ti zvezdica moja vesela,
kaj ni te na nebu nocoj?
Kaj da mi ne sije skoz okno
svit radostni tvoj?

Ah, morda si pot izgrešila
sred jasnih, gorečih teh cest —
Ah, morda pa si pozabila
na svetli čas zvezd . . .

Ti zvezdica moja vesela,
o pridi, o pridi nocoj!
Glej, duša te čaka, te čaka,
in v noči pokoj.

Kot v davnih nočeh pomladanskih
sva gledala se sanjajoč,
o cestah zasanjajva zlatih
nocoj na to noč!

A kakor bi senca šla mimo
in ceste zakrila mi vse,
tu v duši se dviga mi misel
sred tihe temé:

Ah, zvezdice moje nikdar več
ne bode na jasno nebo —
saj noč jo spomladi je skrila
za črno goró.

Kot vtrinek je šinila v morje
sred jasne, pomladne noči —
jesen je zdaj . . . morje v daljavi
v noč mrtvo šumi . . .

